

posudek lékaře o žalobcových chorobách a bezvýznamný byl i návrh na provedení důkazu jinými znalci o tom, zda u žalobce v době propuštění z činné služby byla taková nezpůsobilost k povolání, která by odůvodňovala jeho dání na trvalý odpočinek, ježto posuzování osob, které mají opustiti činnou službu, bylo ponecháno volné úvaze zaměstnavatele, jenž při výběru nebyl nikterak omezen jen na fyzickou způsobilost zaměstnance, nýbrž mohl hleděti i k jeho zdatnosti ve službě, jak mu jako zaměstnavateli podle jeho vlastního úsudku lépe vyhovovala. Žalobce nemůže ani ze svého soukromoprávního poměru k žalované obci nic pro sebe vytěžiti, ani z definitivního svého služebního postavení, ani z předpisů služebního řádu, poněvadž i takové právní poměry měl zákon čís. 286/1924 na mysli, an v § 30 výslovně ustanovil, že po dobu jeho účinnosti pozbývají platnosti veškeré služební i pensijní předpisy i smlouvy, pokud mu odporují.

Čís. 9481.

Rukojemský závazek toho, kdo se zaručil ve vyrovnání za »po právu jsoucí pohledávky věřitelů nepožívajících přednostního práva«, vztahuje se i na věřitele, jichž pohledávky nebyly přihlášeny k vyrovnacímu řízení.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1929, Rv II 201/29.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném zaplacení pohledávky, ježto převzal ve vyrovnání společnosti ručení za vyrovnání v rozsahu 35% kvoty »po právu jsoucích pohledávek věřitelů nepožívajících přednostního práva«. Žalovaný namítl najmě, že žalobkyně nepřihlásila zažalovanou pohledávku k vyrovnání společnosti. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle § 46 (3) vyr. ř. všichni věřitelé dlužníka, který jest ve vyrovnání, pokud nejsou věřiteli podle § 11 (1) vyr. ř. nebo pokud nepožívají přednostního práva podle § 23 vyr. ř., mají stejná práva a nesmí se žádnému z nich proti ostatním dostati vyrovnáním zvláštních výhod (§ 47 vyr. ř.), bez ohledu na to, zda se vyrovnacího řízení zúčastnili čili nic (§ 53 vyr. ř.). Jest tedy dlužník povinen zaplatiti vyrovnávací kvotu nejen věřitelům, kteří pohledávky k vyrovnacímu řízení přihlásili, nýbrž i těm, kteří se řízení nezúčastnili. A týž závazek postihuje i toho, kdo k vyrovnání přistoupil bez výhrady jako rukojmí a plátce podle § 1357 obč. zák. Rukojmí nemůže se vymlouvatí, že nevěděl o nově se vyskytnuvší pohledávce, která nebyla k vyrovnacímu řízení přihlášena. Neboť tu nejde o nepřípustné rozšíření jeho rukojemského závazku, poněvadž rukojmí ručil po zákonu hned původně za zaplacení kvoty všem věřitelům dlužníkovým, tedy i oněm, kteří opomenuli přihlásiti pohledávku, o které ručitel do té doby nevěděl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest zjištěno, že žalovaný převzal ve vyrovnacím řízení komanditní společnosti ručení za vyrovnání v rozsahu 35%ní kvoty »po právu

jsoucích pohledávek věřitelů nepožívajících přednostního práva«. Odvolací soud, poukazuje na předpisy §§ 46 odst. (3), 47 a 53 vyr. ř., dovodil, že se rukojemský závazek dovolatelův vztahuje i na věřitele, jichž pohledávky nebyly přihlášeny k vyrovnacímu řízení. Názoru tomu jest přisvědčiti. Jak již v rozhodnutí čís. 4962 sb. n. s. dovozeno, nemůže se ten, kdo se zaručil za vyrovnávací kvotu, dovolávati toho, že nevěděl o nepřihlášeném dluhu vyrovnacího dlužníka, postiženém podle § 53 vyr. říz. účinky vyrovnání, a nemůže z toho důvodu odpírati placení kvoty na takovou pohledávku. Dovolací soud neshledává důvodu, aby se v tomto případě odchýlil od oné zásady, a to vzhledem k zvláštním okolnostem tohoto případu, že výslovným ujednáním převzal dovolatel ručení za 35%ní kvotu pohledávek p o p r á v u j s o u c í c h, v čemž vzhledem k § 53 odst. (1) vyr. ř. jsou zahrnuty i pohledávky k vyrovnacímu řízení nepřihlášené. Chtěl-li dovolatel převzít záruku v jinakém rozsahu, neměl se zaručovati za kvotu »pohledávek po právu jsoucích«, nýbrž měl způsobem v § 869 obč. zák. uvedeným učiniti projev, z něhož by bylo patrné, co si ve svém vnitru myslí. O rozšiřovacím výkladu rukojemského závazku podle § 1353 obč. zák. nepřipustném, nelze tu mluvit, ježto již v samotné smlouvě rukojemské, tak jak byla ujednána, jest obsaženo něco více než převzetí závazku ručiti jen za pohledávky k vyrovnacímu řízení přihlášené. Nemůže se tedy dovolatel, chtěje odpírati placení vyrovnací kvoty na nepřihlášené pohledávky, odvolávati na zásadu poctivosti a víry podle § 863 obč. zák. v právním styku platící, naopak nutným důsledkem zásad v §§ 863, 914 a 915 obč. zák. vyslovených jest, že žalovaný, který učinil projev širšího obsahu, než, jak prý ve svém nitru zamýšlel, nese si důsledky toho sám. Dovolatel neprávem poukazuje na rozhodnutí čís. 5065 sb. n. s., ježto tam šlo o jiný skutkový základ a o jiné právní otázky. Dovolatel poukazuje k tomu, že by při správnosti názoru odvolacího soudu ten, kdo jest jakž takž opatrný, nemohl převzít rukojemství ve vyrovnacím řízení anebo že by musil omeziti rukojemství jen na určitou nejvyšší částku. Ale k tomu stačí podotknouti, že jest věcí každého, kdo přejímá rukojemství za jiného, by uvážil důsledky svého právního jednání.

Čís. 9482.

Zaměstnanec Duchcovsko-Podmokelské dráhy, jenž setrval po sestátnění dráhy v jejích důlních službách, zůstal i nadále soukromým zaměstnancem. Jakožto člen pensijního fondu Duchcovsko-Podmokelské dráhy má nárok na placení pense přímo proti státu. Na takového zaměstnance nevztahuje se předpis čl. VI, druhý odstavec, zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 2 sb. z. a n. na rok 1920.

Výnos ministerstva železnic ze dne 26. dubna 1921, čís. 68.872-I/4 zaslaný Duchcovsko-Podmokelské dráze, založil závazek pro stát a nabyl z něho nárok přímo ten který zaměstnanec.

Pro použití vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n. stačí, že byl zaměstnanec v činné službě dne 1. ledna 1926.